

Юлия. И тѣй азъ сжмъ вече рѣшена. Да, отче, его рѣка та ми — правете съ менѣ що искате.

Максъ. Що искамъ? Повни си дума та.

Юлия. Приѣмнете този знакъ на дѣтинска та ми любовъ къмъ васъ. Той е първия, но и най голѣмия, кого то можя ви да.

Максъ. (*за себѣ си*) Не е момиче — но Ангелче. (*високо*) На, Юлио — можеше да ми дадешъ и по голѣмъ.

Юлия. Съ какво?

Максъ. Ако ти ... (*за себѣ си*) збирай си умътъ, Тейко — вечъ упитла концие те.

ЯВЛЕНИЕ ДЕВЕТО.

Г-жя Дромелъ. Илия. Предишни те.

Г-жя Дромелъ. Извинете че ви смутявамъ. Имамъ честъ да ви прѣдставя Г-на Илия Шнури, бѣдния ви зетъ.

Максъ. (*кой-то познава — забъркано*) Тѣй ха, радвамъ са! (*за себѣ си*) Дяволъ я зель! сега са същамъ.

Г-жя Дромелъ. Тука сж са случили чюдни нѣща. Той казва, че синъ ви го принудилъ — съ пищовъ въ рѣка — да са отрѣче отъ Юлия.

Максъ. Обѣсника! И туй ли е сторилъ?!

Юлия. На ли казвахте, че братъ ми умрѣлъ?

Г-жя Дромелъ. Наистина умрѣлъ.

Максъ. Ха, ха — може би и да живѣе ...

Г-жя Дромелъ. (*попъка нему*) Какво мислите. [*високо*] Единъ китъ го глътналъ.

Максъ. Истината да ви кажа: единъ корабленикъ го отхрвалъ.

Юлия. Живъ е?!

Максъ. Да, Юлио, той е живъ. Искахъ само да та поуплашя.

Юлия. О благодарѣ ти, Господи.

Г-жя Дромелъ. Братко — ако и да не е